

Sygn. akt II CZ 61/07

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości

"A." K. Spółki Akcyjnej w .

przeciwko E. K. i H. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 19 września 2007 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 października 2006 r.

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 12 października 2006 r. odrzucił jako niedopuszczalną skargę kasacyjną pozwanych E. K. i H. B. od postanowienia tego Sądu z dnia 5 lipca 2006 r. odrzucającego wniesioną przez nich apelację.

Pozwani w zażaleniu na to postanowienie wnieśli o jego uchylenie, zarzucając, że zostali błędnie pouczeni przez Sąd o przysługującym im środku zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398¹ k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie.

W niniejszej sprawie skarżący wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia sądu drugiej instancji, odrzucającego ich apelację.

Z treści powołanego przepisu jednoznacznie wynika, że od postanowienia odrzucającego apelację skarga kasacyjna nie przysługuje. Jest to niewątpliwie również postanowienie kończące postępowanie w sprawie, jednakże jego przedmiotem jest odrzucenie apelacji, a nie odrzucenie pozwu czy umorzenie postępowania. Takiemu stanowisku dał wyraz Sąd Najwyższy m.in. w orzeczeniach z dnia 21 grudnia 2004 r. I CZ 169/04, niepubl., z dnia 28 lipca 2004 r., III CZ 47/04, niepubl., z dnia 05 września 2002 r., II CZ 86/02, niepubl., z dnia 26 listopada 2002 r., V CZ 151/02, niepubl.

Odrzucenie apelacji przez sąd drugiej instancji w sprawie, w której przysługuje skarga kasacyjna może być zaskarżone do Sądu Najwyższego, jednak nie skargą kasacyjną, lecz zażaleniem, co wynika z treści przepisu art. 394¹ § 2 k.p.c.

Podnoszony przez skarżących zarzut, jakoby zostali nieprawidłowo pouczeni o przysługującym im środku zaskarżenia od wydanego przez sąd postanowienia, nie może zastać uwzględniony z kilku przyczyn.

Przede wszystkim z treści protokołu rozprawy apelacyjnej jednoznacznie wynika, że po zamknięciu rozprawy przewodniczący pouczył pozwanych o terminie

i sposobie wniesienia zażalenia (k. 254). Protokół sądowy stanowi dokument urzędowy, zgodnie zaś z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane.

Również fakt, że przy doręczeniu pozwanym uzasadnienia postanowienia, otrzymali oni druk, w którym skreślono pouczenie mówiące o zażaleniu jako przysługującym środku zaskarżenia nie usprawiedliwia pozwanych, skoro już wcześniej zostali prawidłowo pouczeni i ponawianie tej czynności przy doręczeniu było zbędne.

Wreszcie, co najważniejsze, pozwani zaskarżyli postanowienie Sądu Okręgowego korzystając z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, którego obowiązkiem jest dostosowanie odpowiedniego środka zaskarżenia do istoty skarżonego orzeczenia. Nawet błędne pouczenie udzielone przez sąd nie usuwa tego obowiązku, bowiem jest on konsekwencją dysponowania przez takiego pełnomocnika fachową wiedzą, pozwalającą na dostrzeżenie i skorygowanie ewentualnego błędu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 89/05, Lex nr 186913).

W tej sytuacji należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy słusznie odrzucił skargę kasacyjną jako niedopuszczalną, co przesądza o bezzasadności zażalenia i skutkowało jego oddaleniem (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).